

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: Mgr. J. Ž., nar. X,
bytem K.,
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366,
sídlem Škroupova 18, 301 00 Plzeň

o žalobě ze dne 16.5.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.3.2018
č.j. PK-DSH/2472/18,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 29. 1. 2018, čj. MeDO-8009/2018-Mencl., jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu“),

v souvislosti s porušením ust. § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 3 000,- Kč a úhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. **Žalobce v žalobě** namítal, že žalovaný nepřihlédl k doplnění odvolání ze dne 14. 3. 2018, kdy právo se vyjádřit trvalo až do vydání rozhodnutí. Rovněž žalobce namítal, že mu nelze klást k tíži, že doplnění odvolání podal správnímu orgánu I. stupně. Dále žalobce vznesl námitku proti tvrzení správních orgánů, týkající se správné identifikace měřeného vozidla, kdy žalobce především poukázal na nečitelnost registrační značky vozu na pořízeném snímku z měření. Z téhož důvodu považuje zjištěný skutkový stav v rozporu s ust. § 3 správního řádu. Žalobce dále namítal, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze rychloměru. Tato tvrzení žalobce vyvodil na základě fotografie z měření, kde je dle něj zřejmé, že se měřené vozidlo nacházelo více vlevo na snímku měření, přičemž v případě jakýmž je tento, by mělo měřené vozidlo zabírat spíše pravou část snímku, což vychází právě z Návodu k obsluze. Současně žalobce odkázal na výpověď policisty, z níž vyvodil závěry, které zpochybňují správné provedení měření, tak jak jej deklarovali sami policisté. Především se jednalo o skutečnost, kdy v době instalace automobilu a seřizování měřicího zařízení, seděl jeden z policistů v autě, a tudíž nemohl být nápomocen k správně provedené instalaci, kterou předepisuje Návod k obsluze, tj. instalovat auto a seřizovat zařízení musí nejméně dva lidé. K uvedenému žalobce připojil fotografie, z nichž lze seznat pochybení při této činnosti a rovněž komentář k jejich lepšímu vysvětlení. Rovněž popsal jak má správná instalace automobilu a zařízení probíhat. K uvedenému ještě dále připojil výpočty potvrzující jeho tvrzení vycházející z předešlé fotografie a úvahy. Rovněž poukázal na fakt, že pouhé proškolení policistů neznamená, že se nedopustili výše uvedených porušení Návodu k obsluze. Žalobce dále poukázal na fakt, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s § 79a zákona o provozu, kdy k měření došlo z policejního vozidla v civilním provedení, tedy skrytým způsobem, bez vědomí žalobce, přičemž toto nemá dle žalobce oporu v zákoně a je postupem *ultra vires*. Výstup z provedeného měření má tak žalobce za nepoužitelný důkaz. Dále dle žalobce nebyl dodržen předepsaný účel měření rychlosti – zvyšování bezpečnosti provozu, neboť bylo-li měření prováděno skrytým způsobem, dojde k minimálnímu naplnění účelu, kdežto bylo-li by měření prováděno viditelně, preventivní efekt by byl mnohonásobně vyšší, neboť každý řidič uvidí policejní vozidlo by zpomalil. Správní orgán se účelem měření nijak nezabýval, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vůbec neuvedl, zda okolnosti, ke kterým přihlédl, byly polehčující či přitěžující a jaký vliv dané okolnosti měly na výši uložené sankce, k tomu žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 5. 2007 č.j. 4 As 64/2005-63. Součástí námítky byl rovněž odkaz na ust. § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kdy správní orgán vůbec nezhodnotil možnost aplikace uvedeného ustanovení zákona. I kdyby se správní orgán neuchýlil k aplikaci tohoto ustanovení, správní orgán má povinnost zdůvodnit, proč k aplikaci daného ustanovení nepřistoupil. To obzvláště proto, že se jedná o ustanovení, která jsou ku prospěchu žalobce. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán I. stupně nehodnotil všechna kritéria, která jsou uvedena v § 38 zákona o přestupcích, a to ačkoli správní orgán uvedl, že hodnotil závažnost přestupku. I proto je rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a tedy i napadené rozhodnutí, nezákonné. Na závěr žalobce nesouhlasil se zveřejněním svých osobních údajů a jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu. Z výše uvedených důvodů, požaduje žalobce, aby soud

napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému

3. **Žalovaný se ve svém vyjádření** k žalobě vyslovil k jednotlivým žalobním námitkám následovně. Nejprve se vyjádřil k námitce spočívající v procesu doručování doplnění odvolání. K tomuto žalovaný uvedl, že žalobce byl cestou svého tehdejšího zmocněnce řádně vyzván k doplnění odvolacích důvodů a byl též vyrozuměn o lhůtě k tomuto účelu stanovené. Skutečnost, že žalobce však tuto lhůtu nereflektoval a na doplnění odvolání rezignoval, je právem žalobce, avšak tento si pak následně negativní následky spočívající v následně zasláném doplnění odvolání, o němž se odvolací správní orgán včasné před vydáním rozhodnutí o odvolání nedozví, nese sám. Současně žalovaný poukázal na skutečnost, že v době řízení byl žalobce zastoupen advokátem, k jehož povinností patří rovněž zajišťovat pro klienta kvalitní služby, tj. včetně dodržování lhůt pro podání. Dále se žalovaný vyjádřil k namítané judikatuře, kdy ji neshledal příležitou k danému případu a popřel žalobcem usuzovaný časový horizont pro vnitřní doručování. K námitce týkající se špatné čitelnosti registrační značky a v důsledku toho neprůkazného správného určení měřeného vozidla se žalovaný vyjádřil následovně. Není žádného důvodu zpochybňovat skutečnost, že došlo ke změření vozidla žalobce, neboť měřící zařízení zcela jednoznačně zachytilo v části snímku s šablonou pro ověření správnosti měření (tato ukazuje rozsah radarového svazku, kterým bylo vozidlo měřeno, kdy druhé vozidlo v tomto svazku není) vozidlo žalobce. Žalovaný uvedl, že skutečnost, že bylo měřeno vozidlo žalobce, podpůrně dokládá též rozpoznatelná tovární značka vozidla (šlo o vozidlo Škoda Octavia), přičemž zejména je toto prokázáno zobrazením registrační značky změřeného vozidla v části zobrazující detail registrační značky, kdy tato odpovídá vozidlu žalobce. Jako další se vyjádřil žalovaný k námitce směřující proti nesprávnému provedení měření rychlosti v rozporu s Návodem k obsluze. K tomuto žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s názorem žalobce, dle něž mělo dojít k tomu, že bylo rozhodováno na základě vadného měření rychlosti. Žalovaný dále uvedl, že jak vyplývá z tzv. Pomůcky pro vyhodnocení správnosti měření str. 3 kapitoly 3. postup při vyhodnocování správnosti měření v případě, že radar zobrazuje radarový svazek ve snímku (mobilní zařízení po 2013, na pevných stanovištích vždy) písm. b). K námitkám do ustavení vozidla ze strany policejní hlídky žalovaný poukázal na to, že vzhledem k výše uvedenému, tedy že vyhodnocením správnosti provedeného měření pomocí tzv. Pomůcky na vyhodnocení správnosti měření (Vyhodnocení záznamů ze zařízení Ramer 7CCD, Ramer 7M, Ramer 10 a AD9) je vyloučeno, že by bylo měření provedeno v rozporu s Návodem k obsluze, je tak zcela nepodstatné se zabývat postupem policejní hlídky při ustavení vozidla, neboť je zřejmé, že i pokud by dílčí postup hlídky při ustavení vozidla nebyl v souladu s Návodem k obsluze (při ustavení vozidla by nebyla použita výtyčka a zaměřovači přípravek), pak toto zcela jednoznačně nemohlo mít s ohledem na zjištěnou správnost provedeného měření v návaznosti na užitou šablonu za následek nepoužitelnost předmětného důkazu. V důsledku toho žalovaný uvedl, že nemá žádných důvodů pochybovat o svědecké výpovědi svědka policisty H., neboť tato je v souladu s dalšími podklady ve spise a nevznikla žádná pochybnost o její věrohodnosti. Žalobce dále v části označené jako Měření rychlosti v rozporu s ust. § 79a zákona o provozu uvedl, že měření bylo zcela zřejmě prováděno v rozporu s účelem požadovaným ust. § 79a zákona o provozu. K námitce žalobce týkající se údajné nezákonnosti skrytého měření ze strany Policie ČR žalovaný uvedl, že z ust. § 79a zákona o provozu vyplývá, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel a pro účely měření obecní policií jsou stanoveny další podmínky. Žalovaný dále zdůraznil, že aby

mohlo být dosaženo zvýšení bezpečnosti silničního provozu, tak je nutné kontrolovat dodržování zákonem stanovené nejvyšší dovolené rychlosti, neboť pokud by k těmto kontrolním měřením nedocházelo, jen stěží by mohlo být předpokládáno, že řidiči bezvýhradně budou nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou právním předpisem dodržovat a dojde tak i bez takovýchto kontrolních měření rychlosti ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu. K námitce, že postupu *ultra vires* nasvědčuje měření realizované skrytě, žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že zákon nestanoví Policii ČR žádné speciální podmínky, které musí být při měření rychlosti vyjma požadavku na účel měření splněny, nelze dospět k závěru, že by měření rychlosti v neoznačeném služebním vozidle bylo v rozporu s účelem měření, kterým je zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Ono tvrzení žalovaný doplnil věcně související judikaturou. V neposlední řadě žalobce vznesl námitku vůči vyměřené sankci za spáchaný přestupek. Žalovaný však uvedl, že se neztotožnil s názorem žalobce ohledně nezohlednění okolností příznivějších ve prospěch žalobce a současně jejich nedostatečné zdůvodnění v napadeném rozhodnutí, stejně tak jako nedostatečné zdůvodnění výše pokuty, neboť v napadeném rozhodnutí uvedl veškeré své úvahy, které jej vedly k učiněným závěrům a logicky je zdůvodnil. K námitce žalobce ohledně nesouhlasu se zveřejňováním jeho údajů a údajů jeho zástupce na stránkách NSS žalovaný sdělil, že touto námitkou se již dříve zabýval NSS v usnesení č.j. Nao 118/2017 - 145 a neshledal předmětné námitky relevantními. Žalovaný se domnívá, že s ohledem na závěry soudu nelze chránit jako soukromou věc účast advokáta u nařízených jednání, neboť jednoznačně jde o výkon jeho profese nikoli soukromý život fyzické osoby. Na základě výše uvedeného žalovaný požádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

4. **Ze spisového materiálu** vedeného správními orgány, z něž soud při svém přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel, vyšlo najevo následující. Dne 18. 11. 2017 v obci Brnířov v blízkosti místní restaurace u zastávky autobusu prováděla hlídka Policie ČR dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu, přičemž prováděla měření rychlosti projíždějících vozidel. Při této činnosti v předmětné obci změřila Policie ČR rychloměrem Ramer 10C v čase 17:48:58 hodin rychlost jízdy vozidlu tovární značky Škoda Octavia, RZ: X, které jelo ve směru na obec Hluboká nedovolenou rychlostí - naměřena rychlost jízdy 84 km/hod. v obci, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. Po odečtení odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/hod. při rychlostech do 100 km/hod. byla nejnižší skutečná rychlost 81 km/hod., což znamená překročení rychlosti nejméně o 31 km/hod. Vozidlo bylo hlídkou Policie ČR zastaveno v obci Hluboká na silnici č. I/22 v prostoru křižovatky vedoucí k vodní nádrži, kdy jako jeho řidič byl ztotožněn dle předložených dokladů žalobce. Na místě byla provedena s žalobcem dechová zkouška ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, s negativním výsledkem. Na místě bylo též z důvodu nesouhlasu žalobce s vyřešením věci v příkazním řízení sepsáno oznámení přestupku, kdy do tohoto se žalobce nevyjádřil a oznámení přestupku nepodepsal. Žalobce byl ve vozidle sám.
5. Správní orgán I. stupně na základě doložených materiálů (úředního záznamu, oznámení přestupku, fota z radaru, ověřovacího listu č. 43/17, výpisu z evidenční karty řidiče a výpisu z registru vozidel) zahájil řízení o přestupku a předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 15. 1. 2018. Toto oznámení s předvoláním bylo doručeno odvolateli datovou schránkou dne 20. 12. 2017. Správní orgán I. stupně předvolal na den 15. 1. 2018 k podání svědecké výpovědi svědka policistu pprap. L. H. Následně správní orgán I. stupně do spisové dokumentace založil výpis z evidenční karty řidiče týkající se žalobce a pomůcku k vyhodnocení záznamu z fota

z radaru „Vyhodnocení záznamu ze zařízení *Ramer 7CCD, Ramer 7m, Ramer 10, AD9*“, kdy na fotografii z radaru je zaznamenána šablona ověřující správnost měření.

6. Dne 15. 1. 2018 se na předvolání ke správnímu orgánu I. stupně dostavil zmocněnec žalobce Ing. Miloslav Jaroš. Zmocněnec žalobce při jednání uvedl, že žalobce netrvá na své účasti u jednání a nechce, aby byl prováděn jeho výslech, přičemž k věci se vyjádří později. Zmocněnci bylo zopakováno obvinění, byl poučen o procesních právech a povinnostech a po seznámení se spisovou dokumentací a dokazování listinami uvedl, že se k věci vyjádří po výslechu svědka. Zmocněnec byl následně přítomen výslechu svědka policisty pprap. H. a využil svého práva a kladl svědkovi otázky. Správní orgán I. stupně stanovil lhůtu k vyjádření se k podkladům do 25. 1. 2018 a poučil zmocněnce o tom, že pokud v této lhůtě nebude zasláno žádné vyjádření, bude ve věci vydáno rozhodnutí. Jelikož ve stanovené lhůtě a ani následně do vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo doručeno ze strany žalobce ani jeho zmocněnce žádné vyjádření k věci ani k podkladům, vydal správní orgán I. stupně dne 29. 1. 2018 napadené rozhodnutí, které bylo žalobci cestou jeho zmocněnce doručeno datovou schránkou dne 2. 2. 2018.
7. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí blanketní odvolání, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 19. 2. 2018. Správní orgán I. stupně žalobce vyzval k doplnění odvolání o odvolací důvody, kdy za tímto účelem byla žalobci stanovena lhůta pěti pracovních dnů od doručení výzvy, přičemž výzva k doplnění odvolání byla zmocněnci doručena datovou schránkou dne 23. 2. 2018. Ve stanovené lhůtě k doplnění odvolání o odvolací důvody ze strany žalobce ani jeho zmocněnce nedošlo a věc byla postoupena do odvolacího řízení žalovanému. Blanketní odvolání bylo poté opožděně doplněno dne 14. 3. 2018, tedy v době, kdy žalovaný již nemohl reagovat na tvrzení v něm obsažená, neboť téhož dne 14. 3. 2018 vydal napadené rozhodnutí. Jelikož bylo žalovanému známo pouze blanketní odvolání žalobce, kde neuvedl, v čem spatřuje věcnou nesprávnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně popř. jeho nezákonnost či vady řízení jeho vydání předcházející, žalovaný přezkoumal věc v celém rozsahu dle ust. § § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich účinného od 1. 7. 2017.
8. Žalovaný po přezkoumání napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 52 správního řádu, kde je uvedeno, že správní orgán musí vždy provést důkazy, potřebné ke zjištění stavu věci. Tyto potřebné důkazy (zejména foto z radaru se zobrazenou šablonou ověřující správnost měření spolu s pomůckou k vyhodnocení záznamu a svědeckou výpovědí svědka policisty H.) byly v řízení ze strany správního orgánu I. stupně provedeny a bylo tedy spolehlivě prokázáno, že se žalobce přestupku kladeného mu za vinu dopustil, neboť měření rychlosti zjevně proběhlo správně. V daném případě dostal správní orgán I. stupně ust. § 3 správního řádu. V napadeném rozhodnutí žalovaný dále vyjádřil svůj souhlas se závěry učiněnými správním orgánem I. stupně, což podpořil i svou argumentací. Na základě uvedeného posléze žalovaný odvolání zamítl a jím napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 14. 3. 2018 potvrdil.
9. Žalobu soud **neshledal** důvodnou.
10. Soud především konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností, neboť odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odůvodněno nebylo (včasné),

přestože byl žalobce k vznesení odvolacích důvodů správním orgánem vyzván.

11. Soud uvádí, že příznačné pro žalobu v dané věci je, že tato konstatuje velký počet námitek proti pochybení správního orgánu, avšak žalobce vznesl ve správním řízení pouze některá v žalobě tvrzená pochybení. Dle názoru soudu se ani v jednom případě nejedná o námitky, které by nebylo možno uplatnit již ve správním řízení. Jak pravil NSS ve svém rozhodnutí ze dne 4. 12. 2013 č. j. 1 As 83/2013 – 60 je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v I. stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová.
12. K námitce týkající se doručení doplnění odvolání soud sděluje toliko. Soud posuzoval věc i s ohledem na skutečnost, že žalobce sám přiznal opožděnost tohoto podání, kdy mělo být doplnění odvolání podáno nejpozději dne 26. 2. 2018, přičemž fakticky k němu došlo až dne 14. 3. 2018. Skutečnost, že se doplnění odvolání dostalo do sféry dispozice žalovaného až dne 19. 3. 2018, kdy již dne 14. 3. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, tak nemůže mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť jak již přdestřel žalovaný, žalobce (právní zástupce žalobce) nesplnil svou povinnost podat doplnění odvolání v lhůtě k tomu stanovené (pozn. soudu – obdobně tomu tak učinil žalobce již v řízení před správním orgánem I. stupně, kdy se ani na výzvu nevyjádřil). Rovněž nutno poukázat na skutečnost, že žalovaný vzhledem k časovému sledu událostí, nemohl fakticky na podání žalobce reagovat, neboť mu nebylo známo. K uvedenému soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2018 č.j. 8As 233/2016 – 40, kdy se soud a posléze i NSS zabýval námitkou obdobnou až téměř identickou a uvedl následující: „Dne 2. 11. 2015 žalovaný o odvolání stěžovatele rozhodl, přičemž rozhodnutí bylo vypraveno dne 3. 11. 2015. Doplnění odvolání zaslal stěžovatel emailem dne 2. 11. 2015 správnímu orgánu prvního stupně, který jej následujícího dne zaslal žalovanému. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalovaný neměl doplnění odvolání obsahující předmětné odvolací námitky v době svého rozhodování k dispozici, neboť mu byly doručeny až den poté, co napadené rozhodnutí vydal. Z logiky věci vyplývá, že na stěžovatelovy dodatečné námitky nemohl reagovat. To však pouze z důvodů ležících na straně stěžovatele, nikoliv v postupu správních orgánů obou stupňů, jak se nyní v kasační stížnosti snaží stěžovatel přdestřít. Tato jeho argumentace je tedy nedůvodná“. V důsledku výše uvedeného je tak zřejmé, že pasivita ze strany žalobce, jež provázela řízení před správními orgány obou stupňů, nemůže být vykládána ve prospěch žalobce. Současně soud neshledal žádné porušení ve vztahu k vnitřnímu doručování podání mezi správním orgánem I. stupně a žalovaným, neboť jak ten sám uvedl, i uvedený administrativní proces vnitřního doručování vyžaduje jistý časový odstup mezi zpracováním podání a doručení do dispozice vyřizující osoby v rámci odvolacího orgánu pro vykonání veškeré potřebné administrativy s tím související a proto soud shledal tuto dobu doručování za přezkoumatelnou a v souladu se zákonem. Nad rámec uvedeného soud dodává, pokud žalobce promeškal řádnou lhůtu pro doplnění odvolání, muselo mu být zřejmé, že správní orgány budou pokračovat dle příslušných ustanovení zákona v řízení, tak aby bylo řízení skončeno v co nejkratším časovém horizontu (takový postup je v souladu se zásadami správního řádu), což pro žalobce nese nebezpečí v podobě právě opožděných podáních, k nim již nebude možnost v řízení přihlédnout, negativní následky takového počínání však nese pouze žalobce. Obdobně je postupováno i v případě vyjádření žalobce, která jsou doručena správním orgánům v takto krátkém časovém horizontu před vydáním rozhodnutí. V daném případě nutno podotknout, že byl žalobce zastoupen právním

zástupcem, tudíž nelze hovořit o neznalosti tohoto postupu, neboť zástupci žalobce musí být tyto fakta známa již z jeho pracovní praxe. Soud tedy neshledal tuto námitku důvodnou.

13. V případě námítky směřující proti správnému určení měřeného vozidla soud konstatuje, že v daném případě nemůže být pochyb o správné identifikaci vozu, jehož rychlost byla měřena a jehož majitelem je žalobce.
14. Soud doplnil dokazování o vyjádření Krajského ředitelství Policie ČR ze dne 9. 9. 2021, podle něhož po stažení fotografií je v programu Archov vytvořena tabulka, kdy po otevření originální fotografie není možné přidat jinou fotografii, lze pouze upravovat jednotlivě otevřené fotografie, které jsou chronologicky číslovány. Z originální fotografie lze vytvořit hlavní fotografii a 2 výřezy, a to RZ a obličej. Hlavní fotografii i oba výřezy lze dále upravit za účelem zlepšení čitelnosti, kdy každý výřez i hlavní fotografie mají své filtry a možnosti úprav. V tomto případě jsou upraveny všechny 3 snímky, jak hlavní snímek, tak i oba výřezy. Registrační značka byl vyříznuta z originálního snímku a výřez byl upraven samostatně jako výřez obličej. Hlavní snímek byl upraven filtrem č. 1 (Equalize histogram), aby bylo alespoň minimálně rozpoznatelné změřené vozidlo a jeho okolí, tedy místo spáchání přestupku. Proto je hlavní fotografie tzv. přepálená a nedá se z ní určit registrační značka, která byla vyříznuta z originální fotografie, kde nebylo vidět dobře vozidlo a okolí vozidla z důvodu tmy, viz ilustrační video. K tomuto vyjádření žalovaný přiložil návod k obsluze programu Archiv a soubor s ilustračním videem od PČR, z něhož je patrné, že se pořizuje ve tmě tzv. originální fotografie, která je tmavá, a z ní jsou prováděny samostatné úpravy pro každý snímek na záznamu o přestupku.
15. Ohledně té části námítky poukazující na nečitelnost registrační značky a naopak její čitelnost v detailu, soud uvádí, že doplněným dokazováním byl tento rozpor vysvětlen, když z uvedeného vyjádření i z ilustračního videa vyplynulo, že tzv. hlavní snímek na záznamu o přestupku není tzv. originálním snímkem, nýbrž již upravený – zesvětlený pro účely zjištění okolí vozidla a místa přestupku, a dále výřez na obličej a registrační značku jsou pořízeny úpravou z originální fotografie, nikoli z té již zesvětlené na záznamu o přestupku. Popsaný postup Policie ČR je přezkoumatelný a logický a soud má tímto identifikaci vozidla žalobce pomocí registrační značky za nepochybně prokázanou. Všechny snímky se vztahují k měřenému vozidlu. V daném případě potvrzují, že se jednalo o vozidlo žalobce a i žalobce samotného v roli řidiče. Soud tedy neshledal tuto námitku důvodnou, jelikož žalovaný postupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu a prokazatelně zjistil, jaké vozidlo bylo měřeno a kdo jej řídil, nemohlo tedy dojít k záměně měřeného vozidla.
16. Pokud jde o námítky, které směřovaly proti měření rychlosti, soud má za to, že se s nimi dostatečně podrobně, logicky a správným způsobem vypořádal správní orgán I. stupně a v řízení odvolacím nebyly žádné námítky tohoto typu vznášeny. Proto se jeví opětovné vznesení skutkových námitek v žalobě, i s jejich rozšířením o dosud neuváděné skutkové okolnosti, zcela účelovým s cílem dosáhnout zrušení rozhodnutí a zániku odpovědnosti za přestupek.
17. Soud neakceptoval ani žalobní námitku, podle níž došlo k porušení Návodu k obsluze tím, že policisté neověřili rovnoběžnost ustavení měřícího vozidla s vozovkou. S tímto tvrzením žalobce se dostatečně podrobně a logicky vypořádaly oba správní orgány, jak vyplývá z výše shrnutého odůvodnění jejich správních rozhodnutí, s nimiž se soud

ztotožňuje. O správnosti provedeného měření v daném případě nevznikly žádné důvodné pochybnosti, neboť fotografie zachycuje změřené vozidlo v přípustné poloze, s čitelnou značkou v rámci pomocné mřížky. Fotografie s kontrolní mřížkou je součástí správního spisu, s kterým byl zástupce žalobce seznámen v souladu s právními předpisy. Podrobnější informace o měření jsou čitelné v tabulce pod fotografií z měření. Další důkaz podporující závěr o bezchybném měření představuje ověřovací list rychloměru, který potvrzuje, že v době spáchání přestupku bylo měřicí zařízení ověřeno Autorizovaným střediskem RAMET a.s. Kunovice pro měření rychlosti vozidel na území ČR. Správnost měření v daném případě byla zjištěna pomocí kontrolní mřížky, která byla přiložena k výstupu z měření a výsledek byl vyhodnocen podle příručky Vyhodnocení záznamů ze zařízení Ramer 7CCD, Ramer 7M, Ramer 10, AD9, tím bylo zjištěno, že obsluha dodržela správný postup měření v rámci povolené chyby. Za účelem posouzení správnosti nastavení měřicího zařízení existuje tzv. kontrolní mřížka, přičemž nachází-li se alespoň malá část vozidla v prostoru paprsku vyznačeného touto mřížkou, odpovídá ustavení měřicího zařízení požadavkům, v daném případě je v radarovém svazku celá přední část vozidla Škoda Octavia, tedy o správnosti měření není pochyb. Měření proběhlo v daném případě správně. Pořízená fotografie prokazuje, že se v měřicím svazku nenacházely žádné cizorodé předměty, které by mohly ovlivnit měření. V daném případě je vozidlo Škoda Octavia ve správné pozici a tedy nesprávnost měření lze vyloučit. Neopomenutelným důkazem je rovněž svědecká výpověď policisty, jenž potvrdil, že správné umístění vozidla zkontrolovali oba policisté v souladu s Návodem k obsluze a současně z výpovědi vyšlo najevo, že při správném umístění vozidla spolupracovali oba policisté, tím je tedy rovněž vyvrácena námitka žalobce, kdy ten tvrdil, že k správnému umístění vozidla s měřicím přístrojem je zapotřebí nejméně dvou proškolených osob, jelikož žalovaný neuvedl ničem, co by měla za to způsobit pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policistů ve spojení s výše uvedeným a dalšími podklady, považuje soud provedené měření za správné a v souladu s Návodem k obsluze. K výpočtům, o něž žalobce opíral svá tvrzení nelze přisvědčit, neboť vychází pouze z laického výpočtu žalobce, jenž není nijak vědecky podložen, a tudíž mu nelze přisuzovat větší hodnotu, než jakou mají důkazy správních orgánů. Soud shledal nadbytečným provádět důkaz čtením Návodu k obsluze.

18. Ohledně námítky směřující vůči měření rychlosti, kdy to bylo provedeno v rozporu s ust. § 79a zákona o provozu. K uvedenému soud konstatuje, že ust. § 79a zákona o provozu je stanoven účel měření rychlosti vozidel, když „*za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel.*“ Z ustanovení § 79 zákona o provozu je pak ex lege stanovena pravomoc policistů PČR k zastavování vozidel, tudíž je zřejmé, že účelem prováděného měření bylo zajistit dodržování pravidel silničního provozu, mj. zvýšit bezpečnost provozu na pozemní komunikaci. Námitku žalobce, že měření bylo provedeno skrytým způsobem, postupem *ultra vires*, shledává zdejší soud neopodstatněnou. S ohledem na výše citovaná ustanovení a jejich systematický a teleologický výklad, shledal zdejší soud postup správních orgánů správným. Skutečnost, že postup při měření rychlosti není upraven přímo zákonem nelze považovat za exces či postup *ultra vires*. Zdejší soud uvádí, že Policii ČR nic nebrání, aby v mezích zákona podrobněji upravila interním předpisem průběh kontrol (§124 odst. 8 zákona o provozu). Jelikož žádný zákon ani jiný právní předpis neupravuje postup měření rychlosti vozidel, může toto být realizováno z označeného i z neoznačeného vozidla, tím pádem nelze takový postup považovat za nesouladný se zákonem a výstup z rychloměru lze použít jako důkazní prostředek.

19. Nelze přisvědčit ani další námitce žalobce, že k většímu preventivnímu efektu a naplnění účelu měření by došlo, bylo-li by měření prováděno viditelně, neboť každý řidič by zpomalil, kdyby viděl měřící policejní vozidlo. K tomuto soud uvádí, že každý řidič je povinen dodržovat své zákonem dané povinnosti bez ohledu na skutečnost, zda je v danou chvíli kontrolován či nikoliv. V daném případě byl i žalobce povinen dodržet nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/h, ať už byl měřen nebo ne. Správní orgány se dostatečně zabývaly naplněním zákonného účelu a došly k závěru, že byl splněn, protože v daném úseku policisté kontrolovali dodržování/ porušování nejvyšší povolené rychlosti, tedy bezpečnost provozu.
20. K námitkám žalobce týkající se uložené sankce soud konstatuje, že výše uložené sankce je přezkoumatelná a dostatečně odůvodněná. Správním orgánem byly vzaty v úvahu přitěžující (překročení rychlosti v uzavřené zastavěné části u autobusové zastávky a místní restaurace, kde lze v odpoledních hodinách předpokládat zvýšenou frekvenci účastníků silničního provozu, včetně chodců a tedy i vyšší riziko vzniku kolizních situací, výše překročené rychlosti) a polehčující okolnosti (jednáním nedošlo ke zranění osob ani k hmotným škodám, žádný záznam v evidenční kartě řidiče za poslední 3 roky) a na základě toho správní orgán uložil pokutu téměř u dolní hranice sazby (3000,-Kč), ačkoliv mohla být uložena pokuta až do výše 5000,-Kč (str. 9 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Tudíž nelze hovořit o žádné svévoli žalovaného, nýbrž o logicky a právně vysvětlené úvahu, jež vedly k určení výše pokuty žalobce. Soud se ztotožňuje se závěry obou správních orgánů, když shledal, že při posouzení věci bylo přihlédnuto k polehčujícím i přitěžujícím okolnostem a z nich vyvozen adekvátní závěr v podobě pokuty ve výši 3000,-Kč. Ohledně ne aplikace ust. § 44 zákona o přestupcích, soud konstatuje toliko, že uvedené ustanovení poskytuje správním orgánům možnost mimořádně snížit výměru pokuty, avšak nutno vykládat tak, že k takové situaci rovněž dochází mimořádně a to zcela na vůli správního orgánu, který musí shledat předpoklady pro takovou aplikaci. Tj. pokud se v daném případě žalovaný rozhodl neaplikovat tento mimořádný institut, bylo to zcela v jeho pravomoci, neboť neshledal daný případ na základě zjištěných skutečností nijak mimořádným, aby bylo nutné a přiměřené tento institut aplikovat.
21. Pokud jde o námitku směřující proti zveřejňování osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu, tato námitka se zdejšího soudu netýká, a proto se jí zabývat nemůže.
22. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 11. října 2021

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně